



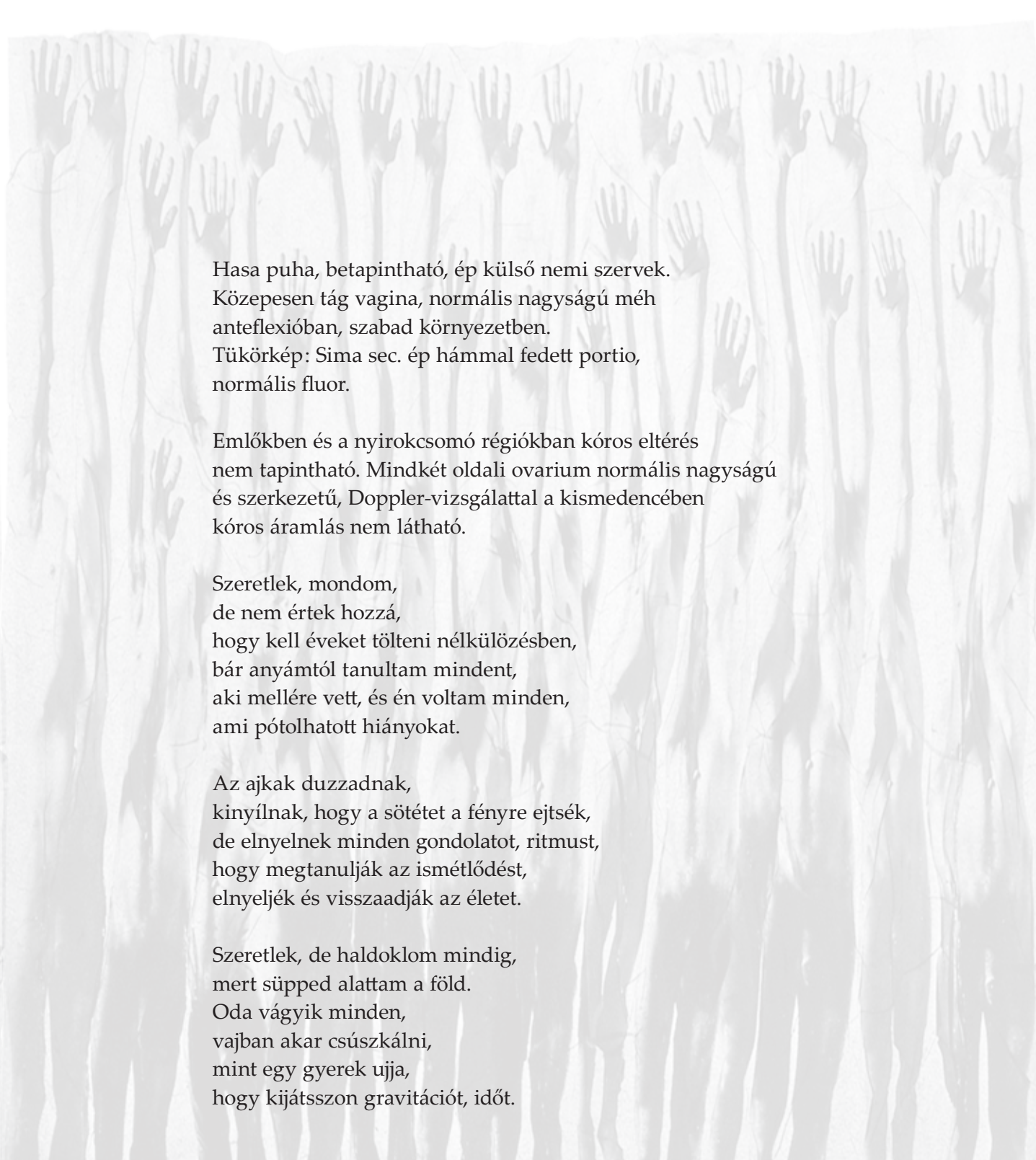
Oda (óda)

Oda vágyik minden
nyirkos melegbe, kényelembe, csendbe,
földillatú súlytalanságba,
egyformán közel mindkét véghez,
képtelennek dönteni róla, melyik is ez.

Megfeszülten, homlokráncban,
rúgni egyet, és szorítani tehetetlenül,
testtelenül, formátlan az ismeretlent,
egy pillanatra a semmit ragadni meg,
elernyedni aztán, nem tartozni senkihez.

Vesék távoli zúgását hallani,
érezni, ahogy a belekben mozdul az anyag,
és a véredények, ahogy ébrednek, táplálnak,
ahogy a mozgás akaratlanul ellenáll a halálnak.

A mellek ringása a szív felett, ahogy dobban,
távoli bolygók öntudatlanul keringenek
ismeretlen nap körül, rejtélyes gravitációban,
de már sejtve, hogy az idő születésbe vezet,
és hogy a csillagok is végül összeomlanak,
mint a csillagrendszer is kezdetől
széttart központjától,
úgy válik szét minden anyag.



Hasa puha, betapintható, ép külső nemi szervek.
Közepesen tág vagina, normális nagyságú méh
anteflexióban, szabad környezetben.
Tükörkép: Sima sec. ép hámmal fedett portio,
normális fluor.

Emlőkben és a nyirokcsomó régiókban kóros eltérés
nem tapintható. Mindkét oldali ovarium normális nagyságú
és szerkezetű, Doppler-vizsgálattal a kismedencében
kóros áramlás nem látható.

Szeretlek, mondom,
de nem értek hozzá,
hogy kell éveket tölteni nélkülözésben,
bár anyámtól tanultam mindent,
aki mellére vett, és én voltam minden,
ami pótolhatott hiányokat.

Az ajkak duzzadnak,
kinyílnak, hogy a sötétet a fényre ejtsék,
de elnyelnek minden gondolatot, ritmust,
hogy megtanulják az ismétlődést,
elnyeljük és visszaadják az életet.

Szeretlek, de haldoklom mindig,
mert süpped alattam a föld.
Oda vágyik minden,
vajban akar csúszkálni,
mint egy gyerek ujjja,
hogy kijátsszon gravitációt, időt.



Örök reggel

A reggel kezdete derengés.
Másodpercenként élesedő kontúrok.
Testi kényszer, szomjúság, kimenni wc-re.
Még csend van, aztán a szobából hallani,
ahogy a reggel hangjai ébrednek.

Megdörren a hűtőajtó, leesik egy kiskanál,
a mosatlan edények a konyhában megzörrennek.
Félmerev testek zajai, dobbanó lépések,
és rosszul kimért, éles suttogás,
kutyák körmei kopognak a folyosón,
élesedő szürke fény a relaxák között,
a homloklebeny mögé szűrés tolul.

Egy lány ébred valahol egy téren,
fehér csuklóján bilincs,
rózsaszín segglyukanak tompa lüktetése,
talán eszébe jut, hogy tegnap
voltunk egymással először őszinték,
amikor semmit sem mondtunk végül.

A szűkös légtérrel mellettünk idegen testek foglalják.
A reggel rozoga díszlet, szilárdul egyre biztosabban,
egy szörny kőkastélya a homályban,
ez egy szürke nap lesz, látszik egyre inkább,
alig napfény, örök reggel.

Élesednek a kontúrok,
és csak az álom képes megtartani
bizonytalan dolgokat.

Bödecs László (Szombathely, 1988): költő, kritikus. Az általános és középiskolákat szülővárosában végezte, majd az ELTE magyar MA-ján és az NKE Közigazgatás-tudományi Karán szerzett diplomákat. Első verseskötete *Semmi zsoldár* címmel jelent meg 2015-ben a FISZ–Apokrif közös gondozásában.